

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a sudcov JUDr. Milana Deáka a JUDr. Oľgy Trnkovej v právnej veci žalobcov **1/ Ing. P.**, bývajúceho v N. č. X., **2/ P.**, bývajúceho vo V., oboch v dovolacom konaní zastúpených JUDr. J. H., advokátkou v B. proti žalovanému **I.** bývajúcemu v M., **o zaplatenie 812 800 .-Sk**, vedenej na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 18 C 273/2005, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. apríla 2007 sp. zn. 25 Co 6/2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky

1/ **O d m i e t a** dovolanie žalobcov 1, 2 v časti smerujúcej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. apríla 2007 sp. zn. 25 Co 6/2007, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra z 24. októbra 2006 č.k. 18 C 273/2005 – 133 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 216 500.-Sk a žalobcovi 2/ sumu 144 333.-Sk,

2/ **z a m i e t a** dovolanie žalobcovi 1, 2 v ostatnej časti.

Žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Nitra rozsudkom z 24. októbra 2006 č.k. 18 C 273/2005 – 133 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcom 1 a 2 sumu 812 800 .-Sk do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Žalovanému tiež uložil povinnosť zaplatiť žalobcom 1/ a 2/ náhradu trov konania v sume 114 861.-Sk na účet ich právnej zástupkyne do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Vychádzal z toho, že účastníci 1. októbra 1995 uzatvorili zmluvu o prenájme nebytových priestorov podľa zákona č. 616 /1990 Zb., predmetom ktorej boli nebytové priestory vo vlastníctve žalobcov a Ing. J., v zmluve presne špecifikované. Doba nájomov bola dojednaná na neurčitý čas a výška nájomného predstavovala mesačne sumu 100 000.-Sk. Žalovaný uznal 31. marca 1998 dlh vo výške 1 612 800.-Sk, ktorá suma pozostávala z dlžného nájomného 1 233 000.-Sk a z penále z omeškania za obdobie 20,5 mesiaca v sume 379 800.-Sk a zároveň došlo k dohode o splátkovom kalendári. Po uznaní dlhu žalovaný preukázateľne žalobcom zaplatil 800 000.-Sk a spornou zostala pohľadávka vo výške 812 000.-Sk. Súd prvého stupňa vychádzal z toho, že žalovaný nevniesol dôkazné bremeno pokiaľ ide o preukázanie, že žalovaný sumu zaplatil. Neuznal ani námietku premlčania vzhľadom na uznanie dlhu a na ne nadväzujúcu desať ročnú premlčaciu dobu. Výrok o náhrade trov konania odôvodnil aplikáciou § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného rozsudkom z 18. apríla 2007 sp. zn. 25 Co 6/2007 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1 sumu 216 500.-Sk a žalobcovi 2/ sumu 144 333.-Sk, každému do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania. Odvolací súd zhodný so súdom prvého stupňa uzavrel, že žalovaný jednoznačne na akúkoľvek rozumnú pochybnosť nepreukázal vrátenie dlžného nájomného vo výške 812 800.-Sk žalobcom, preto žalobe bolo potrebné vyhovieť, avšak v inej, než požadovanej výške. V dohode z 31. marca 1998 uznal žalovaný dlžobu na nájomnom 1 233 000.-Sk a penále z omeškania za obdobie 20,5 mesiaca vo výške 379 800.-Sk, čo predstavuje spolu sumu 1 612 800.-Sk. Pokiaľ však ide o v dohode uvedené penále z omeškania, ide o nejasné a neurčité zakotvenie, pretože nemožno z tejto dohody vyvodit' záver, že ide o dohodu o zmluvnej pokute (takéto dojednanie však v zmysle § 544 Obč. zák. preukázané nebolo); nebol dohodnutý ani poplatok z omeškania podľa § 517 ods. 2 Obč. Zák (tento je zakotvený iba pri nesplnení si povinnosti zaplatiť nájomného alebo úhradu za plnenie poskytované s užívaním bytu podľa § 697 Obč. zák.) a nemožno vyvodit' ani záver, že

boli dohodnuté úroky z omeškania (tieto žalobcovia nepožadovali a nemožno stotožniť pojem penále z omeškania s pojmom úroky z omeškania). Výška sporného záväzku žalovaného voči žalobcom potom podľa odvolacieho súdu predstavuje sumu 433 000.-Sk (1 233 000.-Sk ako nájomné za nebytové priestory mínus 800 000.-Sk, ktorú sumu žalobcovia uznali a ktorá bola poukázaná na účet žalobcu 1). Sumu 379 000.-Sk pre neurčitosť a nejasnosť dojednania nebolo možné žalobcom možné priznať.

Odvolací súd ďalej vychádzal z toho, že v zmluve o prenájme nebytových priestorov z 1. októbra 1995 III. bola dohodnutá úhrada za užívanie prenajatých priestorov v podieloch nasledovne : Ing. J. na účet vo výške 40.000._Sk, žalobcovi 1/ vo výške 40 000.-Sk na účet a žalobcovi 2/ 20 000._Sk na účet mesačne. Žalobcovia 1 a 2 požadovali od žalovaného zaplataenie sumy 812 000.-Sk. V zmysle § 512 ods. 1 Obč. zák., ak má dlžník splniť dlh viacerým veriteľom, ak ide o deliteľné plnenie, uloží každý veriteľ požadovať len svoj diel; ak inej dohody niet, je dlžník oprávnený plniť každému z veriteľov rovnaký diel. Žalobcovia v zmysle tohto zákonného ustanovenia sa mohli domáhať len svojho podielu podľa zmluvy o prenájme nebytových priestorov, ktorý u žalobcu 1 je v pomere dvoch tretín a u žalobcu 2/ v pomere jednej tretiny. Žalobcovia však sa domáhali od žalovaného zaplataenia 812 800.-Sk, teda každý polovicu. Týmto spôsobom teda žalobca 1/ požadoval len zaplataenie poloviny, hoci mal nárok na dve tretiny a žalobca 2/ požadoval tiež plnenie v jednej polovine, hoci mal nárok len na jednu tretinu; na danú vec pritom nedopadá ust. 153 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého súd môže prekročiť nárok účastníkov a prisúdiť viac , než čoho sa domáhajú. Ak teda žalobca 1/ žiadal zaplataenie podielu 1/2 , aj keď mal nárok na 2/3 musel odvolací súd akceptovať túto okolnosť a priznať mu ním žiadaný podiel z preukázaného záväzku žalovaného v sume 433 000.-Sk, čo predstavuje sumu 216 500.-Sk. Ak žalobca v druhom rade požadoval zaplataenie podielu 1/2 aj keď mal nárok na 1/3, odvolací súd mu mohol priznať len jeho zákonný nárok a to sumu 144 333.-Sk (1/3 zo sumy 433 000.-Sk). Z týchto dôvodov , t.j. keď ustálil záväzok žalovaného iba v sume 433 000.-Sk z ktorého však mohol žalobcom priznať iba sumy zodpovedajúce podielu žalobcu 1/, ktorý požadoval, a u žalobcu 2/, na ktorý mal nárok. Výrok o trovách konania odôvodnil aplikáciou § 224 ods. 1, 2 v spojení s § 142 ods. 2 O.s.p.(čiasočným úspechom účastníkov v konaní).

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali dovolanie žalobcovia 1/ 2/ , ktorí navrhli rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Vytýkali odvolaciemu súdu, že postupoval v rozpore s ustanoveniami § 512 ods. 2 a § 513 Obč. zák. Namietali, že odvolací

súd vypočítal finančné podiely na dlžné nájomné z nesprávneho základu 433 000.-Sk, pretože dlžná suma predstavovala sumu 812 800.-Sk. Tvrdili, že sa domáhali spoločne a nerozdielne zaplata celú dlžnú sumu 812 800.-Sk a preto bol súd povinný rozhodnúť, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1 a 2 dlžnú sumu vo výške 812 800.-Sk s tým, že žalobcovia 1 a 2 sa vykonajú vzájomné vyrovnanie medzi sebou tak, ako je to uvedené v písomnej dohode z 28. septembra 1999, poukázuc, že žalovaný uznal dlh oči žalobcom 1 a 2 v celkovej výške 812 800.-Sk bez príslušného podielu pre jednotlivých žalobcom. Boli názoru, že v tomto spore nebolo možné postupovať podľa § 512 ods. 1 O.s.p., ale vychádzať z obsahu dohody z 31. marca 1998 a 28. septembra 1999, t.j. že žalovaný zaplatí obom žalobcom a tí si vzájomné vyrovnanie vykonajú medzi sebou. Preto mal súd postupovať v zmysle § 513 Obč. zák.

Žalovaný vo vyjadrení navrhol dovolanie žalobcov zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1), zastúpení advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné iba v časti, ktorou napáda výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu vo zvyšku zamietol.

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Vzhľadom na to, že v posudzovanej veci rozhodol odvolací súd formou rozsudku, podmienky prípustnosti dovolania sú upravené v ust. § 238 O.s.p. Tie vymedzujú znaky rozsudkov, v danosti ktorých zákon umožňuje aby boli tieto napadnuté dovolaním, a tak preskúmané dovolacím súdom. Ide o prípady, keď dovolanie smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), keď smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľuje od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku,

že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

V prejednáwanej veci dovolatelia napadli rozsudok odvolacieho súdu aj v časti (výroku), ktorým odvolací súd „zmenil“ rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 216 500.-Sk a žalobcovi 2/ sumu 144 333.-Sk, každému do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ proti tomuto „zmeňujúcemu“ výroku odvolacieho súdu, ktorým bol prvostupňový rozsudok „zmenený“ tak, že žalovaný bol povinný zaplatiť uvedené sumy žalobcom, je neprípustné.

V zmysle § 238 ods. 1 O.s.p. je totiž dovolanie prípustné, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. Prípustnosť dovolania proti takémuto zmeňujúcemu rozsudku je založená na rozdielnosti rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa. O rozdielne rozsudky ide vtedy, ak okolnosti významné pre rozhodnutie veci posúdili oba súdy rozdielne, v dôsledku čoho odlišne určili alebo deklarovali práva a povinnosti účastníkov. Odlišnosťou sa pritom nemá na mysli rozdielne právne posúdenie veci, pokiaľ nemalo vplyv na obsah práv a povinností účastníkov, ale záver súdu odlišne konštitujúci alebo deklaráujúci práva a povinnosti právneho vzťahu k účastníkom. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, nie je významné formálne hľadisko (ako odvolací súd formálne rozhodol alebo ako formálne svoj výrok označil), ale obsahové hľadisko (vzájomný vzťah rozsudku odvolacieho súdu a rozsudku súdu prvého stupňa v tom zmysle, či práva povinnosti účastníkov v danom právnom vzťahu posúdili odlišne. Významné nie je ani to, či výroky rozsudkov súdov oboch stupňov sú alebo nie sú odlišne naformulované – aj v tomto zmysle je rozhodujúce obsahové hľadisko. Pokiaľ odvolací súd posúdil práva a povinnosti účastníkov daného právneho vzťahu rovnako (zhodne), nejde o zmeňujúci rozsudok ale o potvrdzujúci rozsudok.

Hoci teda (v uvedenej časti) ide o výrok rozsudku odvolacieho súdu označený ako zmeňujúci, v skutočnosti (po obsahovej stránke) ide o rozsudok potvrdzujúci – odvolací súd v tejto časti neupravil práva a povinnosti účastníkov konania inak, než súd prvého stupňa. Súdu prvého stupňa a odvolací súd čo do sumy 516 500.-Sk pre žalobcu 1/ a sumy 144 333.-Sk pre žalobcu 2/ rozhodli rovnako tak, že žalobnému návrhu vyhovel. Vzhľadom na to, že v uvedenej časti nejde o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, je treba pri riešení prípustnosti dovolania žalobcov 1/ a 2/ vychádzať z toho, že mimoriadnym opravným

prostriedkom sa napáda potvrdzujúci rozsudok (výrok rozsudku) odvolacieho súdu, ktorý v danom prípade nevykazuje znaky potvrdzujúceho rozsudku, proti ktorému by bolo odvolanie prípustné v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p. Prípustnosť dovolania žalobcov 1/ a 2/ proti uvedenej časti odvolacieho rozsudku preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit' (je teda neprípustné).

Dovolanie žalobcov 1/ a 2/ je v časti, ktorá smeruje proti výroku odvolacieho súdu, ktorým bol prvostupňový rozsudok zmenený tak, že žaloba sa zamietá vo zvyšku, čo v danom prípade znamenalo v časti nad priznané sumy žalobcom 1/ a 2/, je procesne prípustné, lebo smeruje proti rozsudku (jeho výroku), ktorým odvolací súd zmenil nielen po formálnej ale aj po obsahovej stránke rozsudok súdu prvého stupňa. Len v tejto časti mal dovolací súd posúdiť vecnú správnosť dovolania napadnuté rozhodnutia.

V zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. môže byť dovolanie podané iba z dôvodov, že

a/ v konaní došlo k vadám uvedených v § 237 O.s.p.,

b/ konanie postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací súd je viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale podľa obsahu tohto opravného prostriedku.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 prvá veta O.s.p.) skúmanie vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p. sa odvolací súd zaoberal otázkou, či nejde o prípad, kedy by a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Dovolatelia vady konania v zmysle § 237 O.s.p. netvrdili a žiadna z týchto vád ani nevyšla najavo v dovolacom konaní.

Dovolací súd tiež skúmal, či konanie nie je postihnuté tzv. inou vadou konania. Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak nie je v dovolaní namietaná, je procesná vada, ktorá na rozdiel od vád taxatívne vymenovaných v § 273 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, ktorej základom je porušenie procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Z dovolania nevyplýva, že by dovolatelia namietali vadu takej povahy a jej existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Dovolací dôvod (§ 241 ods. 1 písm. b/) preto nie je daný.

Z dovolania je zrejmé, že za základ tohto opravného prostriedku je dovolateľmi považovaný dovolací dôvod v zmysle § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzujú právne závery a aplikujú konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnym predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

V danej veci dovolatelia namietajú výlučne nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 512 ods. 1 Obč. zák. odvolacím súdom tvrdiac, že odvolací súd mal aplikovať § 513 Obč. zák., resp. § 512 ods. 2 Obč. zák. Žalobcovia pritom nenamietajú právne posúdenie odvolacieho súdu, podľa ktorého ich žaloba nad sumu 433 000.-Sk nie je dôvodná pre chýbajúci titul (nejde tu totiž o zmluvnú pokutu ani o poplatok z omeškania alebo úroky z omeškania). Vzhľadom na viazanosť odvolacieho súdu uplatneným dovolacím dôvodom bol vymedzený obsah prieskumnej činnosti odvolacieho súdu na posúdenie správnosti aplikácie § 512 ods. 1 Obč. zák. odvolacím súdom (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu 3 Cdo 61/2006).

Podľa § 512 ods. 1 Obč. zák. ak má dlžník splniť dlh viacerým veriteľom a ak ide o deliteľné plnenie, môže každý veriteľ požadovať len svoj diel; ak inej dohody niet, je dlžník oprávnený plniť každému z veriteľom rovnaký diel.

Odvolací súd vychádzal z uvedenej úpravy a nepochybil keď citované zákonné ustanovenie aplikoval na preukázanú dlžnú sumu (záväzok žalovaného voči žalobcom v celkovej sume 433 000.-Sk, berúc zreteľ na výšku dielu každého zo žalobcov, ako boli určené v zmluve o prenájme nebytových priestorov z 1. októbra 1995, a výšku požadovaného podielu, ako bol uplatňovaný žalobou (jedna polovina pre každého zo žalobcov).

Nie je pravdou tvrdenie žalobcov, že nimi uplatnené nároky sú solidárnej povahy. Žalobcovia ani ako solidárny záväzok žalobou požadovanou sumu nežalovali a žiadali deliteľné plnenie vymedzené jednou sumou zaplatiť im oboch bez toho, aby uviedli, v akom pomere má byť dlh tomu ktorému zo žalobcov zaplatený. Správne preto odvolací súd vyvodil, že pokiaľ deliteľné plnenie, ktoré nemalo povahu solidárneho záväzku, žalobcovia požadovali v celej sume pre oboch bez stanovenia svojho podielu, tak žiadali každý polovicu. Každý z veriteľov (žalobcov) mohol však požadovať z deliteľného plnenia, ktoré žalovali, len svoj diel v zmysle citovaného § 512 ods. 1 Obč. zák., t.j. žalobca 1/ vo výške 2/3 a žalobca 2/ vo výške 1/3. Pokiaľ nerešpektovali výšku svojho podielu, vychádzajúc z mylného názoru, že ide buď o nedeliteľný záväzok (§ 512 ods. 2 Obč. zák) alebo o solidárny záväzok v zmysle § 513 Obč. zák., žalujúc každý rovnakým dielom, žaloval žalobca 1/ v menšom rozsahu, než na aký mu vznikol nárok, a žalobca 2/ vo väčšom rozsahu, než na aký ku vznikol nárok.

Odvolací súd nepochybil, keď v danom prípade aplikoval ustanovenie § 512 ods. 1 Obč. zák., keďže išlo o deliteľné plnenie a každý zo žalobcov ako samostatných veriteľov mohol žalovať len svoj diel.

Nedôvodne dovolatelia poukazovali na obsah dohôd z 28. septembra 1999, resp. z 31. marca 1998 pretože týmito dohodami nedošlo k zmene výšky dielov, aké môže žalobca 1/ a žalobca 2/ na žalovanom požadovať, ktorý vyplýva z nájomnej zmluvy z 1. októbra 1995. Z dohody z 28. 9. 1999 vyplýva iba toľko, že finančná úhrada za odpredaj motorového vozidla Mercedes 809 s prívesom sa použije na zaplatenie a vyrovnanie časti dlhu voči žalobcom 1/ a 2/ a to výške 800 000.-Sk pričom vzájomné vyrovnanie medzi žalobcami z tejto dohody, teda ohľadom úhrady 800 000.-Sk, je vecou vzájomnej dohody týchto žalobcov.

Týmto dohodami nebolo nič zmenené na výške podielu žalobcov na ktorú mali ešte nárok podľa zmluvy z 1. októbra 1995.

Správny bol potom právny záver odvolacieho súdu, že žalobcovi bolo možno priznať iba v rozsahu ním požadovaného podielu $\frac{1}{2}$ zo sumy 433 000.-Sk, teda sumu 216 500.-Sk, hoci mal nárok na $\frac{2}{3}$ (nešlo totiž o prípad, kedy súd môže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť im viac v zmysle § 153 ods. 2 O.s.p.). Rovnako bol tiež správny právny záver odvolacieho súdu, že hoci žalobca 2/ požadoval zaplatenie podielu $\frac{1}{2}$, bolo mu možno priznať len nárok na jednu tretinu, t.j. sumu 144 333.-Sk. S týmto názorom sa dovolací súd nestotožňuje a podrobnosti na neho poukazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z týchto dôvodov dovolanie žalobcov 1/ 2/ v časti smerujúcej proti výroku rozsudku Krajského súdu v Nitre z 18. apríla 2007 sp. zn. 25 Co 6/2007, ktorým zmenil rozsudok Okresného súdu Nitra z 24. októbra 2006 č. k. 18 C 273/2005 – 133 tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1/ sumu 216 500.-Sk a žalobcovi 2/ sumu 144 333.-Sk, ako neprípustné odmietol podľa § 243b ods. 4 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. a v ostatnej časti dovolanie žalobcov 1/ a 2/ zamietol (§ 243b ods. 1 časť vety pred bodkočiarkou O.s.p.).

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol dovolací súd podľa § 243b ods. 4 v spojení s ustanovením § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože si ich neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 25. júna 2008

JUDr. Jana Bajánková, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Z diktafónu prepísala Hrčková .